

Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationum

FRANÇOIS CHAIGNAUD EN MARIE-PIERRE BRÉBANT

Muziek uit een andere wereld

Pieter T'Jonck
Gezien op 12 mei 2019
Kunstenfestivaldesarts
Brigittinekapel Brussel

Wie François Chaignaud kent als de androgyne, exuberante performer van de dansfeesten die hij maakte met Cecilia Bengolea kijkt wellicht vreemd op bij 'Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationum'. Samen met Marie-Pierre Brébant vertolkt hij gezangen van de middeleeuwse mystica Hildegard von Bingen . Hij ontpopt zich daarin als een ingetogen, zeg maar devote, maar passionele zanger.

13 MEI 2019

Midden in de ruimte staat een verhoog met plateaus op verschillende hoogtes. Rondbogen ondersteunen het. Het lijkt wel een Romaans bouwwerk. Het verplaatst je naar de tijd , het midden van de 12e eeuw, toen Hildegard von Bingen haar liedcyclus 'Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationum' componeerde.

Hemelse muziek, die als een vloeiende melodische lijn, haast zonder ritmische accenten of breuken eindeloos doorgaat. Het lijkt op Gregoriaanse gezangen, maar dan lichter van toon en gevarieerder. De oude Brigittinenkerk vormt er de perfecte achtergrond voor.

De entrée van Chaignaud en Brébant is een verrassing. Zij komt eerst op. Haar lichaam is naakt, op een buitenissige lendendoek van wol na. Haar haar is torenhoog opgestoken. Maar nog meer verrassen de talloze tatoeages (geen echte, maar prints) over haar hele lijf. Woorden en symbolen zoals een zon in haar nek.

Wat helemaal de ogen uitsteekt is wel het buitengewone instrument dat ze voor zich uitdraagt: een *bandura*, een instrument van Oekraïense makelij dat het midden houdt tussen een tafelharp en een luit. Het brengt een wonderlijk tokkelende klank voort.

Volgt Chaignaud, die door zijn opsmuk en ook weer hoog opgestoken haar wel een tweelingziel van de muzikante lijkt. Een duo toverwezens dat rechtstreeks

uit een fantasy film over de Middeleeuwen overgekomen is. Het lijkt een vreemde keuze voor een concert van mystiek-religieuze muziek.

Toch werkt het wel als middel om je terug te katapulteren naar die Middeleeuwen, toen alles nog met alles verbonden was in een geheimzinnige Goddelijke Harmonie en alles ook naar verwees. De Middeleeuwse mens zag de wereld niet als een hoop dingen, zoals wij, maar als een verzameling toverachtige symbolen van die hogere orde. Dat drukken tatoeages en kostuums uit.

Lang brak ik me er het hoofd niet over, want de muziek heeft je meteen in zijn ban. Chaignaud zingt merkwaardig zuiver en expressief de slingerende notenreeksen van von Bingen. Brébant ondersteunt met heerlijk vloeiende snaarklanken. Je waant je echt in een andere wereld.

Chaignaud voegt daar spaarzaam bewegingen aan toe. Tedere aanrakingen van de muzikante of een enkele buiteling tussen de kijkers. Maar ook als hij alleen maar zingt is het zwellen en krimpen van zijn borstkas en buikspieren op de ‘adem’ van de muziek een spektakel op zich. Een geraffineerd wisselende belichting van de ruimte maakt de betovering compleet.